

Рун

У моєму житті було чотири визначальні моменти.

Цей став першим.

***

Блоссом Гров, штат Джорджія

Сполучені Штати Америки

Дванадцять років тому

У віці п'яти років

— Jeg vil dra! Nå! Jeg vil reise hjem igjen! — *щосили* закричав я, повідомляючи мамі, що нікуди не хочу їхати! Я хотів додому.

— Ми не повернемося додому, Руне. І ми не їдемо. Тепер тут наш дім, — відповіла вона англійською. Мама присіла і поглянула мені просто у вічі. — Руне, — лагідно промовила вона. — Я знаю, ти не хотів їхати з Осло, але твій тато отримав нову роботу тут, у Джорджії, — вона ковзнула долонею по моїй руці, але від того мені не стало ліпше. Я не хотів тут бути, не хотів бути в Америці.

Я хотів повернутися додому.

— Slutt å snakke engelsk! — різко відказав я. Мені страшенно не подобалося говорити англійською. Відколи ми вирушили з Норвегії до Америки, мама й тато розмовляли зі мною лише англійською. Сказали, що мені треба практикуватися.

А я не хотів!

Мама підвелася й підняла із землі коробку.

— Ми в Америці, Руне. Тут розмовляють англійською. А ти знаєш її не гірше за норвезьку. На-став час використати ці знання.

Я не відступався від свого й зиркнув на маму, коли вона повела мене в будинок. Я роззирнувся невеликою вулицею, на якій ми тепер мешкали. На ній було вісім будинків. Усі великі, але різні. Наш був пофарбований у червоний, із білими вікнами і просторим ганком. Моя кімната виявилася великою і була розташована на першому поверсі. Оце мені здалося по-справжньому крутим. У певному розумінні. Я ще ніколи не спав на першому поверсі. В Осло моя кімната розташовувалася на другому.

Я глянув на будинки. Усі вони були пофарбовані в яскраві кольори: синій, жовтий, рожевий... А потім я глянув на сусідній будинок. Просто правобіч від нашого — ми мали спільну латку трави. Обидва будинки були великими, і подвір'я також, але між ними не було ані огорожі, ані стіни. Якби я захотів, то без перешкод міг забігти на їхнє подвір'я.

Будинок був білосніжний, обрамлений ганком. Власники поставили там крісла-гойдалки й масивне підвісне крісло. Віконні рами в них були чорні, а одне вікно розташовувалося навпроти вікна моєї спальні. Простісінько навпроти! Мені це не сподобалося. Мені було зовсім не до душі, що я міг зазирати до їхньої спальні, а вони до моєї.

На землі лежав камінь. Я копнув його і простежив поглядом, як він покотився вулицею. Я розвернувся, щоб піти слідом за мамою, але раптом почув шум. Долинуло із сусіднього будинку. Я глянув на їхні двері, але ніхто не вийшов. Я піднявся сходами на наш ганок і помітив якийсь рух збоку від будинку — біля сусідського вікна, що якраз навпроти моєї спальні.

Я завмер, тримаючись за поручень і спостерігаючи, як із вікна вилазить дівчинка в яскраво-синій сукні. Вона зістрибнула на траву та обтерла руки об себе. Я насупився, мої брови зсунулися докупи,

Агов, — промовила вона, смикнувши наші руки. — Я запитала, як тебе звати.

Я відкашлявся.

— Мене звати Рун. Рун Ерік Крістіансен.

Поппі скривилася, дуже кумедно відкопилувавши пухкі рожеві губи.

— Ти так дивно говориш, — випалила вона.

Я відсмикнув руку.

— Nei det gjør jeg ikke! — відказав я. Її обличчя скривилося ще дужче.

— Що ти оце сказав? — запитала вона, коли я розвернувся, щоб зайти до будинку. Я більше не хотів із нею розмовляти.

Гніваючись, я різко розвернувся.

— Я сказав: «Ні, це не так!». Я говорив норвезькою! — промовив я цього разу англійською.

Зелені очі Поппі розширилися від подиву. Вона підійшла ближче, потім ще ближче і запитала:

— Норвезькою? Як вікінги? Бабця читала мені книжку про вікінгів. Там було сказано, що вони родом із Норвегії, — її очі стали ще більшими. — Руне, ти вікінг? — її голос підвищився мало не до пискоту..

Від цього мені стало добре. Я вип'ятив груди. Тато завжди казав, що я вікінг, як і всі чоловіки в нашій родині. Ми були великими, сильними вікінгами.

— Ja, — відповів я. — Ми справжні вікінги, з Норвегії.

Обличчя Поппі розлилось у широченній усмішці, а з вуст зірвалося голосне дівчаче хихотіння. Вона підняла руку і провела по моему волоссю. — То он чому в тебе довге біляве волосся і небесно-блакитні очі. Бо ти вікінг. Спершу я подумала, що ти схожий на дівчисько...

— Я не дівчисько! — перебив я, але Поппі наче й не чула. Я пройшовся рукою по довгому волоссю. Воно сягало мені до плечей. В Осло всі хлопчики носили такі зачіски.

— ... але тепер я розумію, що це тому, що ти справжній вікінг. Як Тор. У нього теж довге біляве волосся й блакитні очі! Ти викапаний Тор!

— *Жа*, — погодився я. — Тор такий. А ще він найсильніший бог з-поміж усіх.

Поппі кивнула, а потім поклала долоні мені на плечі. Її обличчя враз зробилося серйозним, а голос стихився до шепотіння.

— *Руне*, я не всім це кажу, але я вирушаю на пошуки пригод.

Я скривився. Я не розумів. *Поппі* підступила ближче й зазирнула мені у вічі. Стиснула мої руки. Нахилила голову. Вона роззирнулася довкола, а потім, схилившись до мене, промовила:

— Зазвичай я нікого не беру з собою в такі мандрівки, але ти вікінг, а ні для кого не секрет, що вікінги виростають великими й сильними і вони справді, справді дуже спритні в пригодах, дослідженнях, довгих прогулянках, захопленні поганців і... і всякому такому!

Я досі був спантеличений, але потім *Поппі* відступила й знову простягнула мені руку.

— *Руне*, — сказала вона серйозно й рішуче, — ти мешкаєш просто по сусідству, ти вікінг, а я просто обожнюю вікінгів. Гадаю, ми маємо стати найліпшими друзями.

— Найліпшими друзями? — запитав я.

Поппі кивнула й підсунула руку ближче до мене. Я повільно простягнув руку й собі, торкнувся її долоні й двічі струсонув, як вона мені показувала.

Рукоштовання.

— То тепер ми найліпші друзі? — запитав я, коли *Поппі* приборала руку.

— Так! — у захваті промовила вона. — *Поппі та Рун*, — вона піднесла палець до підборіддя й глянула

вгору. Її губи знову випнулися, немовби вона щось ретельно обмірковувала. — Звучить непогано, чи не так? Поппі та Рун — найліпші друзі до безкінечності!

Я кивнув, бо це й справді звучало гарно. Поппі вклала свою долоню в мою.

— Покажи мені свою кімнату! Я хочу розповісти, на яку пригоду ми можемо вирушити далі, — вона потягнула мене вперед, і ми забігли до будинку.

Коли ми переступили поріг моєї спальні, Поппі одразу підійшла до вікна.

— Ця кімната якраз навпроти моєї!

Я кивнув, і вона скрикнула, а потім підбігла до мене і знову взяла за руку.

— Руне! — у захваті промовила вона. — Ми ж можемо розмовляти вночі, а ще зробити телефон із бляшанок і мотузки. Ми можемо шепотіти одне одному свої таємниці, доки всі інші спатимуть. А ще ми можемо планувати, і грати, і...

Поппі все говорила і говорила, але я не зважав. Мені подобався звук її голосу. Подобався її сміх і великий білий бант у волоссі.

Можливо, в Джорджії буде не так і погано, подумав я, якщо Поппі Літчфілд стане моїм найліпшим другом.

***

Відтоді були Поппі та я.

Поппі та Рун.

Найліпші друзі до безкінечності.

Чи принаймні я так думав.

*Розбиті серця і бачки
з пам'ятними поцілунками*

*Поппі
Дев'ять років тому
У віці восьми років*

— Татку, куди ми їдемо? — запитала я, бо він спокійно тримав мене за руку й вів до авто. Я озирнулася на будівлю школи, розмірковуючи, чому це раптом мене так рано забрали з уроків. Це ж лише перерва на обід. Іще не час додому.

Доки ми йшли, тато й слова мені не сказав, лише мовчки стискав мою руку. Я ковзнула поглядом по шкільному паркану, всередині мене розгоралося дивне відчуття. Я любила школу, любила вчитися, а далі за розкладом у нас мала бути історія. Це був мій найлюбленіший предмет. Я не хотіла пропустити цей урок.

— Поппі! — Рун, мій найліпший друг, стояв біля паркану й спостерігав за тим, як я йшла. Він міцно тримався за металеві ґрати. — Куди ти? — крикнув він. У класі я сиділа поруч із Руном. Ми завжди були разом. Коли когось із нас у школі не було, уроки були нам зовсім не в радість.

Я повернула голову до тата, чекаючи відповіді, але він навіть не глянув на мене. Він мовчав. Озираючись на Руна, я крикнула:

— Не знаю!

Рун не зводив із мене очей, доки ми йшли до авто. Я сіла назад, умостившись на дитячому кріслі, а тато мене пристебнув.

Я почула свисток у шкільному дворі, що повідомляв про закінчення обіду. Я визирнула з вікна і побачила, що всі діти заквапилися всередину. Окрім Руна. Рун стояв біля паркану й дивився на мене. Його довге біляве волосся розвівалося на вітрі, коли він промовив самими губами: «*З тобою все гаразд?*». Проте відповіді я не встигла, бо тато сів до авто й почав від'їжджати.

Рун біг уздовж паркану вслід за нашим авто, аж доки пані Девіс вийшла й змусила його зайти до класу.

Коли будівлі школи вже не було видно, тато промовив:

— Поппі?

— Що, татку? — відповіла я.

— Ти ж знаєш, що бабця вже якийсь час живе з нами?

Я кивнула. Нещодавно бабуся перебралася до кімнати навпроти моєї. Мама сказала: це тому, що їй потрібна допомога. Мій дідो помер, коли я була ще зовсім малою. Бабця багато років жила сама, аж доки переїхала до нас.

— Пам'ятаєш, що ми з мамою говорили тобі про те, чому так? Чому бабця вже не може жити окремо?

Я втягнула повітря носом і прошепотіла:

— Так. Бо їй потрібна наша допомога. Бо вона захворіла, — коли я заговорила, усе моє нутро перевернулося. Бабця була моїм найліпшим другом. Ну, вони з Руном беззаперечно були мені найближчими. Бабця казала, що я дуже схожа на неї.

До хвороби ми вибиралися на чимало пригод. Вона щовечора читала мені про видатних дослідників світу. Розповідала все про історію — про Александра